

toho bránil proti exekuci rekusem do usnesení, povolujícího exekuci, užil nesprávného opravného prostředku, jenž měl býti zamítnut. Podle § 295 ex. ř. může sice úřad, zpravený o platební zápovědi, odporovati jí také rekusem, ale již nařízení ministerstva spravedlnosti z 15. prosince 1899, čís. 56 věst. (Hartmann str. 1034) upozornilo, že není po n e c h á n o úřadu na vůli, zda chce podati oznámení o nepřípustnosti exekuce, či rekurs. Rekusem lze vytýkati jenom ony nedostatky povolení exekuce, jež se netýkají jejího předmětu a byly patrný již ze spisů, na jejichž základě rozhodoval soud. Otázka, zda pohledávka, o jejíž zabavení šlo, jest likvidní, jest otázkou skutkovou, již nelze pro zákaz novot v rekursním řízení řešiti, nelikvidnost pohledávky mohla a může býti uplatněna jenom oznámením podle § 39 druhý odstavec ex. ř. Usnesení prvního soudu musilo býti proto obnoveno.

Poněvadž v této věci jde vlastně o mezispor, ve kterém čl. erár, zastoupený českou finanční prokuraturou, vystupuje jako soupeř (poddlužník), bylo mu, ježto dovolací rekurs měl úspěch, uložiti podle §§ 41 a 50 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. náhradu těchto útrat. (Srovnej rozhodnutí sb. n. s. 4433 a Gl. U. N. F. 338).

Čís. 6328.

Žádost o povolení práva chudých pro zamýšlený spor nelze zamítnouti proto, že soudci jeví se spor býti beznadějným nebo svévolným.

(Rozh. ze dne 1. října 1926, R I 841/26.)

Soud první stolice (vrchní zemský soud v Praze) zamítl žádost Marie R-ové, by jí bylo uděleno právo chudých pro zamýšlený syndikátní spor. D ů v o d y: Dle ustanovení § 63 c. ř. s., § 15 nařízení ze dne 21. prosince 1915, čís. 380 ř. zák. a ze dne 15. ledna 1917 čís. 32 ř. zák. jest žádosti o udělení práva chudých zkoumati zejména také v tom směru, zda nároky, které zamýšlenou žalobou mají býti uplatňovány, se hodí k soudnímu vyřízení a zda jest zamýšlený pořad práva přípustným. Náležitosti té v projednávaném případě není. Žadatelka zamýšlí dle protokolů ze dne 15. července 1926 a ze dne 11. srpna 1926 podati žalobu na soudce, Rudolfa S-a, o náhradu škody z důvodu toho, že jí dle jejího udání nespravedlivě odsoudil pro přestupek urážky na cti dle § 496 tr. zák. Jak patrné, má žadatelka na mysli žalobu ve smyslu §§ 600—602 c. ř. s. pokud se týče § 1 a 10 zák. ze dne 12. srpna 1872, čís. 112 ř. zák., dle nichž jest poškozená strana oprávněna domáhati se náhrady škody žalobou, pakli soudcovský úředník u vykonávání své úřední působnosti překročením své úřední povinnosti způsobil straně porušení práva a tím škodu a opravné prostředky v soudním řízení stanovené neposkytují nápravu. Poněvadž dle vlastního přednesu žadatelky porušení stalo se odsouzením ve věci trestní domněle nespravedlivým, a dle obsahu předložených spisů trestních byla Marii R-ové usnesením ze dne 3. října 1925 povolena obnova trestního řízení a odsuzující rozsudek v celém rozsahu zrušen, není tu předpokladů pro žalobu syndikátní.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o žádosti znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Napadené usnesení zamítlo žádost stěžovatelky o povolení práva chudých pro syndikátní spor o náhradu škody, kterou prý jí soudce způsobil u vykonávání své úřední působnosti překročením své úřední povinnosti, majíc za to, že tu není předpokladů pro žalobu syndikátní, ježto odsuzující — pode názoru stěžovatelky nespravedlivý — trestní rozsudek, pro nějž žadatelka hodlá podati žalobu, byl obnovou trestního řízení v celém rozsahu zrušen. Avšak platný civilní řád soudní stojí — rozdílem od cizích zákonodárství — zásadně na stanovisku, že soudce rozhodující o propůjčení práva chudých, nemá se zabývati otázkou, s jakým výsledkem se tento spor setká, takže nemůže propůjčení práva chudých odepřít, i když se mu spor, pro nějž se někdo domáhá práva chudých, zdá býti beznadějným nebo svévolným. Jen advokát strany, které již bylo právo chudých propůjčeno, může v takových případech žádati dodatečně za své sprostění podle čl. XXXIII. uv. zák. k c. ř. s. (srov. Hora, čsl. civilní právo procesní, II. díl str. 96 a Neumannův Komentář k c. ř. s. III. vyd., z roku 1914, I. sv., str. 385). Se zákonodárcovým zámyslem je v souladu též § 2 nařízení ze dne 15. ledna 1917, čís. 32 ř. zák., jenž praví, že má soud zamítnouti žádost o povolení práva chudých, má-li za to, že by byl nepřislušným, nebo že je vyloučeno uplatňovati nárok pořadem práva, a rovněž, když je mu známo, že uplatnění nároku odporuje rozhodnutý spor nebo zahájení sporu, ale nezmiňuje se o zamítacím důvodu, že by žaloba byla bezdůvodna.

Čís. 6329.

Za »dědice« ve smyslu §u 1116 a) obč. zák. nelze pokládati nápadníka dědictví, jenž se k dědictví nepřihlásil, ježto nebyla pozůstalost projednávána. Lze se na něm domáhati vyklizení bytu zůstavitelova, an ho užívá bez právního důvodu.

(Rozh. ze dne 1. října 1926, Rv I 766/26.)

Žalobě, již domáhal se majitel domu na manželích P-ových vyklizení bytu najatého zesnulým Janem G-em, po němž nebyla pozůstalost projednána, ježto žalovaní obývají byt bez právního důvodu, procesní soud prvního stádia vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalovaná strana, která svůj vlastní byt má a se zůstavitelem v době smrti jeho v témže bytě nebydlela, nemůže se pro sebe dovolávat ustanovení §u 6 (1) zákona na ochranu nájemníků, ale platí pro ni ustanovení § 1116 a) obč. zák., kteréžto ustanovení zákona občanského dle názoru soudu odvolacího ustanovením §u 6 zák. o ochr. nájemníků zrušeno nebylo. Dědicové, kteří nemajíce vlastního bytu, bydleli v bytě zůstavitele v době jeho smrti, podléhají výjimečnému ustanovení zákona o ochraně nájemníků (§ 6 zák. o ochr. náj.), vstupují v nájemní smlouvu na místo zůstavitele, platí pro ně zejména ustanovení zákona o ochraně nájemníků v příčině výpovědi, čímž i pořad práva